

De mica en mica, ditada a ditada, vet aquí una història que encara no està acabada... i que és una rucada.

Hi havia una vegada un burro molt orgullós de ser-ho, tant com per creure fermament que ell era la millor de les bèsties de la granja...

EL RUC I LA SOMERA

...perquè tenia tres noms: ASE, o RUC, o BURRO! Ni tan sols al lleó, el rei dels animals, se'l pot anomenar de tantes maneres!

I vet aquí què pensava davant del mirall de la bassa:

“Sóc el millor que hi ha, tant de cara com de perfil: fort, treballador, tossut, resistent, guapo, elegant, de bon caràcter i molt intel·ligent. Si tothom fos com jo, tot aniria més bé.”

El ruc va explicar a la somera, la seva companya, que havia decidit que tots els animals d'aquella granja haurien de ser com ell i fer tot allò que ell digués, perquè creia sincerament que seria el millor per a tots.

Ella li va replicar: “Burret del meu cor, ¿vols dir que n'hi ha per tant? Em sembla que estàs a punt de fer una rucada de les grosses...” Però el burro no va fer **cap cas** de la seva companya.

Al contrari, tot convençut de la seva superioritat, va convocar tots els animals de la granja i els va bramar:

“Com que sóc el millor d'aquesta casa, d'ara endavant respectareu la meva superioritat i **m'imitareu** en tot i per tot. Així, vosaltres també sereu millors i tot anirà bé”.

Això va provocar un aldarull i un guirigall dels grossos, perquè totes i totes i totes les bestioles de la granja es van proposar fer el burro d'ara endavant, llevat de la somera, que no estava per rucades.

L'ase no en va fer **cap cas**. i se'n va anar a fer un tomb per la finca a veure com s'obeïen les seves ordres, que ell creia genials.

I així és com va poder veure que, per molt que s'hi esforcés, a la gallina no li servien de res unes orelles de burro...

...com la truja intentava etzibar coces amb les seves potes de pernil...

...com les ferradures d'ase impedien nedar a l'ànega...

... com la conilla es preguntava si, en comptes de cua, al cul li havia crescut una orella...

i com totes aquelles bèsties miolaven, belaven i quequejaven fent el ruc, tal com ell ho havia manat.

Veient aquell guirigall poca-solta, l'ase es va empipar a més no poder davant d'aquella tonteria general: "Mira que en són, de burres, les bèsties de la granja, eh?!"

Aleshores va sentir a cau d'orella la veu de la somera dient-li: "I perquè les bestioles fan burrades et queixes? Si tu els ho has dit! T'has pensat que eres tant i tant superior a totes nosaltres que ni per un instant t'has parat a pensar — tan intel·ligent que pots arribar a ser...— que cadascuna de nosaltres té unes capacitats que ens fa úniques, valuoses i respectables."

"La gallina no té les teves orelles, però sí una cresta per corona que tu sempre li has envejat..."

"...Les teves potes serveixen per llençar coces, però mai serviran per fer uns pernills tan bons com els de la truja..."

"...Els ànecs van descalços, però neden molt millor que tu amb les teves ferradures..."

"...les conilles tenen la cua més curta que la nostra, però són molt més veloces i àgils del que tu ho seràs mai..."

"...Qui més s'assembla a tu sóc jo, la burra, i com a la teva igual m'hauries de tractar, avui, aquí, ara i sempre. A mi i a totes les altres bestioles, perquè les has maltractat i no s'ho mereixen. D'acord?"

I diuen que aquell ruc, convençut, es va esforçar a tractar i respectar la somera com a la seva igual, perquè ho era. I que va fer el mateix amb totes les bèsties i bestioles que l'envoltaven!

O sigui que... De mica en mica, ditada a ditada, vet aquí una història que encara no està acabada... perquè per considerar que, malgrat no ser exactes, les persones poden ser tan iguals en drets com ho són les nostres mans, encara cal que ens hi esforcem molt... i sense fer rucades!

FI

Guió: Teresa Duran